

kornet, som det ofte er anført, ikke egner sig til at tjene som Grundlag for Skattepaalæg, navnlig naar det gaar saa højt op, som Tilfældet nu er, følger deraf dog ikke, at Hartkornsbeskatningen helt og holdent er en uretfærdig Beskatning. Navnlig forekommer det mig, at naar man bibeholder faste Ejendomsskatter i Købstæderne, maa man ikke have Adgang til helt og holdent at ophæve de kommunale Hartkornsskatter ude paa Landet. Jeg vilde derfor fastsætte en Fremgangsmaade, hvorved man fikserede Hartkornsskatten til et vist bestemt Beløb, altsaa fastsatte baade en Maksimums- og en Minimumsgrænse. Derved vilde man sikkert paa dette Omraade komme til at træffe, hvad der maa anses for den mest retfærdige Ordning.

Paa eet Omraade forekommer det mig dog, at man kunde gaa noget videre, nemlig med Hensyn til Husmænds Hartkornsskat. Det er ikke min Mening, at man fuldstændig skulde ophæve denne Hartkornsskat, idet jeg ikke har tænkt at røre ved den amtskommunale Hartkornsskat i saa Henseende, men det forekommer mig, at man kunde gaa til en Ophævelse af den sognekommunale Hartkornsskat for Husmændene og sikre sig, at dette kom de smaa Landbrug til gode.

Endelig mener jeg med Hensyn til den kommunale Beskatning, at man bør tage Sigte paa endnu et Skatteobjekt, som ikke hidtil har været beskattet, men efter min Formening fortjener, at der paalægges det en Skat. Det er den Værdistigning, som finder Sted af Grundarealer eller Ejendomme, uden at Ejerne have bidraget noget som helst dertil. Saaledes som Forholdene nu ere, gaar denne Værdistigning udelukkende i Ejernes Lommer, og det er ikke muligt at paalægge den uhyre store Gevinst, som enkelte Borgere derved have, nogen som helst Skat hverken til Stat eller Kommune. Da vi nu ere ved at forandre vort Skattevæsen, og vi søge et retfærdigt Grundlag for dette, mener jeg, at man bør tage Sigte ogsaa paa dette Skatteobjekt og paalægge det en klækkelig Afgift, som jeg mener bør tilfalde Kommunen. Da de Ulemper, som følge af, at disse Værdier ikke ere beskattede, jo i væsentlig Grad ramme Kommunen, mener jeg, at Fordele ved en Beskatning deraf ogsaa bør komme Kommunen til gode, saa meget mere som det for en stor Del er Kommunens egen Udvikling, der medfører, at disse Grunde stige i Værdi. Ogsaa en saadan Beskatning vil jeg tillade mig at anbefale.

Jeg skal endnu kun ganske kort om-

tale det sidste Lovforslag, som foreligger, nemlig Forslaget om Tiendeaflysning. Ogsaa heri er der sket en Række Forandringer. Disse Forandringer skal jeg imidlertid ikke komme ind paa at omtale, idet ingen af dem rører ved det Forhold, som gør, at jeg ikke er i Stand til at kunne slutte mig til dette Lovforslag, saaledes som det i Øjeblikket foreligger. Det, som jeg har imod dette Lovforslag, er, som det allerede tidligere er blevet paa-peget fra vor Side, at vi ikke mene, at der er nogen Grund til ved Kapitalisering af Tienden at kapitalisere den med 24 Gange dens aarlige Værdi, hvilket vil være en alt for stor Ydelse til Tiendejerne, ligesom det vil være en alt for stor Udgift for Statskassen, at den skal udrede 6 Gange et Aars Tiende som Bidrag til Tiendeaflysningen. Der vil, som det gentagende er kommet frem ogsaa under denne Debat, være Tale om et Bidrag fra Statskassens Side af ikke mindre end omtrent 47 Millioner Kr. Jeg er temmelig sikker paa, at man vil være i Stand til at naa til en Tiendeaflysning uden saa store Ofre fra Statens Side, og jeg kan derfor ikke gaa med til, at man søger at gennemføre den paa den her foreslaaede Maade.

Med de Forandringer, som jeg her har tilladt mig at nævne, mener jeg, at vi ville være komne til en saa retfærdig Beskatning, som vi i Øjeblikket kunne naa, og jeg vil derfor anbefale de af mig her nævnte Forandringer i de 4 foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvilie.

C. Hage: Det ærede Medlem, der nys talte (P. Knudsen), er det eneste af Kommissionens Medlemmer, som ikke er Medforslagsstiller til de foreliggende Lovforslag. Det er en naturlig Følge af, at han i Kommissionen har sat sig til Opgave at formulere eller antyde i Hovedtrækkene et Program for en Skatteordning, som vilde stemme med hans Partis Ønsker og Opfattelse. Det siger sig selv, at et socialdemokratisk Skatteprogram maa i al Almindelighed ikke kunne vente at finde Tilslutning hos de andre Partier, og at det ærede Medlem for saa vidt nødvendigvis maa komme til at staa som et Mindretal i Kommissionen. Ikke desto mindre fremgaar det af det ærede Medlems Udtalelser, at naar der bortses fra det mere principmæssige eller programmæssige, og man kommer til at se paa Forslagene fra det praktiske Synspunkt for, hvad der lader sig gennemføre, hvad der under Omstæn-